

RICKI a CHLOE

★ ★ ★ **Adriana Poláková Šinka** ★ ★ ★

RICKI a CHLOE

Adriana Poláková Šinka

 Label One

Adriana Poláková Šinka

RICKI a CHLOE

Vydavateľstvo LABEL ONE, s. r. o.

Prvé vydanie

Copyright © Adriana Poláková Šinka 2020

Foto © Tomáš Muška

Ilustrácie © Qtinca

Editorka © Bohdana Čičmancová

Sadzba a obálka: bookwork.sk

Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-89848-24-9

VENOVANIE

Rickinkovi

Bol si pre mňa najelegantnejší psík na svete.

Bol si moja zvieracia láska
a robil si zo mňa lepšieho človeka.
Navždy máš miesto v mojom srdci.

P. S. Dokonca aj to tvoje chrápanie mi zrazu chýba. 😊

Túto knihu venujem všetkým,
ktorí prišli o svoje domáce zvieratko.

OBSAH

Na začiatok ...	<u>9</u>
Čo vás čaká v tejto knihe ...	<u>12</u>
Leňošenie pri Dunaji ...	<u>16</u>
Neuveriteľná príhoda ...	<u>20</u>
Som šťastný, aj keď som slepý ...	<u>28</u>
Votrelec Chloe ...	<u>35</u>
Bláznivé čudo ...	<u>42</u>
Nehoda ...	<u>47</u>
Nevšedné ráno ...	<u>51</u>
Príprava na výlet ...	<u>56</u>
Klamať sa nemá ...	<u>64</u>
V aute je nuda ...	<u>72</u>
Prefíkaná Chloe ...	<u>80</u>
U babiny a deda ...	<u>85</u>

Sami doma ...	<u>91</u>
Čo sme zabudli u babiny a deda ...	<u>96</u>
Môj kamarát Aslan ...	<u>101</u>
Ako som povedal Aslanovi o čude ...	<u>107</u>
Ďalší kamarát ...	<u>112</u>
Ja a Chloe ...	<u>118</u>
Cvičiteľka ...	<u>123</u>
Neuveriteľný výcvik ...	<u>129</u>
Zuzka je super! ...	<u>137</u>
Matýsek a jeho tri psíky ...	<u>148</u>
Prefíkané psíky ...	<u>153</u>
Vírus a polievka z netopierov ...	<u>159</u>
Zopár viet na záver ...	<u>163</u>
O autorke ...	<u>164</u>

NA ZAČÍATOK...

Hav! Hav! Ahojte, kamaráti! Už je to veru nejaký čas, čo sme sa spolu rozprávali prostredníctvom mojich knížiek.

Ozaj, pamätáte si, koľko ich už je? Vážne, viete? Tak schválne, tipnite si.

Tipujete, že o mne vyšla jedna kniha? Níeee, to nie je dobrý odhad. Hádajte znova.

Myslíte si, že dve knihy? Ani to nie je správna odpoveď. Hav! Hav! Kamaráti, zaberte! ☺

Kto povedal, že o mne vyšli už tri knihy? Ty? Vy? No, ak si to myslíte, tak ste trafili takmer správne. Skúste ešte trochu popremýšľať...

Áno! Konečne, správna odpoveď! Vyšli o mne už štyri knihy!

Všetkým, ktorí ste uhádli, srdečne blahoželám k správne-
mu odhadu. A tým, ktorí neuhádli, pekne ďakujem, že sa
na tomto tipovaní aspoň zúčastnili.

Hav! Hav! Čo to počujem? Že by ste chceli odmenu?

No veru máte pravdu, chcelo by to, kamaráti, odmenu.
Ale akú? Počkajte... Musím porozmýšľať. Rozmýšľam...
Stále rozmýšľam...

Hav! Hav! Čo to počujem? Hovoríte, že si mám pohnúť?

No veď áno, ponáhľam sa... Hav! Hav! Mám to!

Odmenou pre tých, ktorí uhádli, aj pre tých, ktorí ne-
uhádli, je zábava a smiech, ktoré vám v tejto najnovšej kni-
he ponúkam.

Čože? Tvrdíte, že to nie je dobrá odmena?

Ale áno, moji milí, je to tá najlepšia odmena, akú vám
môžem dať. Viete predsa, že smiech prináša dobrú náladu
a dokonca aj lieči.

Kamaráti, ja vám teraz a tu sľubujem, že vďaka príbe-
hom, ktoré si o mne prečítate, sa určite niekoľkokrát od
srdca zasmejete. Tak, čo na to hovoríte?

Hav! Hav! Počujem nejaké hlasy, ktoré stále nesúhlasia.

Dobre, dohodnime sa takto. Prečítajte si moje príbehy a na konci knihy sa vás spýtam, či tá moja odmena predsa len nestála za to. Súhlasíte?

Uf, konečne je väčšina z vás za. To som rád. Tak podme na to, kamaráti... ☺

Juj! Kde mám začať? Som nejaký domotaný...

No predsa od začiatku, tak ako to cítim. Hav! Hav! Hav!

ČO VÁS ČAKÁ V TEJTO KNIHE

Úprimne, kamaráti, už som si aj myslel, že sa viac neuvidíme.

Lebo ak si dobre pamätáte, som už starý psík. Mám štrnásť a pol roka a v poslednom čase cítim, ako mi síl s každým dňom viac a viac ubúda. Uf! Joj! Bojím sa, aby mi z tej sily aj niečo zostalo.

Predstavte si, že som už celkom oslepol, a ako sa to stalo, to vám rozpoviem v jednom zo svojich príbehov.

Fňuk, no a preto, lebo som slepý, už nechodím na dlhé prechádzky tak ako predtým.

Chýba mi to, lebo som bol vždy psík športovec, ktorý tak rád behal po lúke a naháňal motýle. A tak rád som všetko ocikával.

Pozor! Vyberal som si pri tom ocikávaní len tie najlepšie miesta, aby druhí psíkovia zachytili moju stopu. Našťastie

aj teraz, už ako slepý psík, si ešte zopár dobrých miest na ocikávanie pamätám a na tie s pomocou svojej rodiny rád zavítam.

Určite viete, kamaráti, že takýmto spôsobom my psíky zanechávame odkaz pre ďalších psíkov. Veď ako inak by sme o sebe vedeli?

Hav! Aj keď som slepý, kamaráti, doma mám veľkú pohodu. Moja rodina mi veľmi pomáha. Mám dosť jedla, pitia i maznania. Priznávam sa bez mučenia, že si starobu užívam najlepšie, ako viem. A popri tom rozmaznávaní spomínam na to krásne, čo som počas života zažil.

Pokiaľ ste knihy o mne čítali, aj vy uznáte, že tých dobrodružstiev bolo neúrekom.

Teda, kamaráti moji, aby som bol presný, užíval som si tú svoju starobu dovtedy, kým som bol jediným zvieracím členom rodiny. Ale jedného dňa k nám pribudlo čudo! Najprv som si myslel, že je to nejaký zlý sen alebo nepodarený vtip, ktorý si na mňa nachystala moja rodina, ale postupne som zistil, že je to trpká skutočnosť.

Odvtedy, ako k nám pribudlo to čudo, sa môj život rapídne zhoršil. Odsunuli ma na druhú koľaj a musel som znášať podivné spôsoby toho čuda. Poviem vám, že som sa preto na svojich ľudských pánov aj nahneval. Dokonca som ich začal podozrievať, že na mňa zorganizovali atentát. Hav! Hav! Hav! Čo sa presne stalo, to si môžete o chvíľu prečítať.

Ako už asi tušíte, napriek tomu, že som už stará čivava, drobunká a slepá, rozhodne sa nenudím. Práve naopak, zažil som ďalšie neuveriteľné dobrodružstvá.

Kamaráti, o tie zážitky sa s vami, pravdaže, podelím. Želám vám príjemné čítanie. A nezabudnite! Na konci knihy sa vás určite spýtam, či ste sa na mojich príbehoch aspoň párkrát od srdca zasmiali. Možno potom uznáte, že tá moja odmena predsa len stála za to.

LEŇOŠENIE PRI DUNAJI

Z predošlých kníh o mne už viete, že sa o mňa stará moja náhradná mama Adriana, ktorá má syna Juliana.

Musím poznamenať, že Julian si zaslúži špeciálnu pochvalu! Tento chlapec, dnes už trinásťročný tínedžer, sa o mňa príkladne stará. Aj v súčasnosti, keď som slepý, chodí so mnou každý deň von a je mimoriadne trpezlivý.

Kamaráti, vždy som zbožňoval, keď sme išli celá rodina na dlhú prechádzku. Hovorím o období, keď som ešte videl.

Väčšinu času som pri svojej rodine voľne pobehoval, čo pokladám za veľký prejav dôvery. Pyšne som si vykračoval, čím som poukazoval na to, aké mám vo svojej rodine výnimočné postavenie.

Všetkým okoloidúcim som sa snažil povedať:

„Hav! Hav! Priatelia, som pes elegán! Pozrite, ako hrdo a vznešene sa nesiem. Hav! Hav! Hav! Ach! Jaj! Mám svoj život rád!“

Ešte predtým, ako som úplne oslepol, sme sa často prechádzali po nábřeží rieky Dunaj. Dunaj, ak ste nevedeli, je druhá najdlhšia rieka v Európe.

Joj! Priatelia, tam sa tak dobre špacíruje! Hlavne ráno, keď tam skoro nikto nie je. Len občas prebehne nejaký bežec alebo sa zjaví rodina s kočíkom, ale inak pusto a prázdno, kam sa otočíte.

Pri tom Dunaji sa mi páči zelená trávička, na ktorú sme si niekedy s mojou rodinou sadli alebo ľahli a pozorovali sme, čo sa deje okolo. Napríklad ja osobne som sa rád vyvalil do trávy a nechával som sa hladkať slnečnými lúčmi, občas som požul trávičku, sledoval vtáčiky... Och! Bolo to ako raj na zemi!

Alebo sme spolu s mojou rodinou pozerali na krásne sfarbené nebo a lietajúce čajky, alebo sme obdivovali plávajúce kačky. Kývali sme lodiam, ktoré nám kývali tiež.

Počkať, ja som ale trdlo! Tým lodiam nekývam ja, ale moja ľudská rodina, ktorá má ruky. A nimi veru mávali ostošeť. A musím opraviť aj to, že nám kývali lode. To je ďalšia hlúposť. Lode predsa nemôžu kývať, lebo nemajú

ruky. Ale z lodí nám niekedy odmävali ľudia, ktorí sa na nich prevážali, nevedno kam.

Takisto sme pozorovali vodu. Tým myslím hladinu Dunaja. To je vskutku zaujímavá a relaxačná aktivita.

Hľadeli sme do tej vody, civeli sme tam dlhé minúty a vnímali sme odlesky slnka na hladine, ktoré vytvárali rozprávkovú atmosféru. Keby som to chcel opísať výnimočným spôsobom, opísal by som to takto: vyzeralo to, akoby sa na hladinu vynárali strieborné a zlaté bodky, a keby sme ich boli pozbierali, boli by sme veľmi-preveľmi bohatí.

Potom nás bavilo sledovať tok rieky. Odpozoroval som, kamaráti, že rýchlosť toku závisí od počasia. Vietor a dážď zrýchľovali tok rieky, naopak, za slnečného dňa bola rieka pomalá a pokojná.

Niekedy sme zočili aj vodné víry alebo sme počítali rôzne predmety, ktoré prúd rieky unášal a unášal. Napríklad konár zo stromu, plastovú fľašu alebo raz sme uvideli plávať nejaké šatstvo.

Ja osobne som si pri tom našom leňošení predstavoval ešte niečo iné: že som kapitán na lodi, na ktorej sa plavím po

Dunaji. Plavil som sa pyšne a zdravil som sa so všetkými, ktorí mi kývali z brehu. Kamaráti, nepochybujte o tom, že som bol pri tejto svojej predstave štýlový kapitán! Oblečený do pruhovaného trička, kvetovaných nohavíc a nechýbal mi dokonca ani ďalekohľad. Mal som ho preto, aby som mohol zachraňovať tých, ktorí by sa topili.

Mojím asistentom bol múdry papagáj Gugo, ktorý ma na plavbe sprevádzal. Nielenže mi dobre radil, on ma aj zabával rôznymi vtipnými historkami.

Tak aj o tomto, milí kamaráti, som sníval, keď som bol na nábřeží Dunaja. Bola to veru paráda!

NEUVERITEĽNÁ PRÍHODA

Jedného dňa, keď sme boli na nábreží Dunaja, sa stalo niečo, čomu ani sám nemôžem uveriť. A možno tomu neuveríte ani vy, kamaráti moji.

Prechádzali sme sa celá rodina ako zvyčajne po zelenej trávike, boli sme opäť blízko rieky. Každý sme sa tešili po svojom a obdivovali sme krásy navôkol.

Moja náhradná mama si tam robila nejaké nové selfie. Pre tých, ktorí nevedia, čo je to selfie: to je, keď človek fotí sám seba a potom tie fotky pridáva niekde na internet, aby ich videli aj ostatní ľudia.

Ale, kamaráti, späť k tej našej prechádzke.

Julian hádzal kamienky do Dunaja a oháňal sa okolo seba, lebo tam lietali muchy, ktoré nemá rád. Ja som sa pri rodine motal po svojom. Trošku som požral tráviku, ktorá mi tak veľmi chutí. Postrehol som nejaký hmyz, ktorý lietal okolo, a tešil som sa z ďalšieho teplého dňa. V tom čase som

už nevidel na jedno oko a aj to druhé ma pomaly zrádzalo. Napriek tomu som sa celkom šikovne pohyboval po okolí.

Vdychoval som vône, ktoré boli navôkol, a v jednom momente som zaňuchal niečo, čo mám veľmi rád!

Púpava! nadchol som sa a pahltné som zjedol chutnú rastlinku, ktorá ešte nestihla odkvitnúť.

Juj! Tá ale chutila! Keď som púpavu zjedol, nenásytne som premýšľal, že si nájdem ešte ďalšiu, na ktorej si rovnako dobre pochutím.

Pohol som sa smelo vpred a snažil som sa ňuchať najviac, ako som vládal.

Ale pri tejto zábavke som, milé deti, zabudol dávať pozor na to, kde sa nachádza moja rodina.

Zrazu som začul nejaký známy zvuk.

Spozornel som, lebo ten zvuk – vlastne to bol krik – prichádzal od mojej náhradnej mamy Adriany. Zastal som, zarazený som čakal, čo sa bude diať, ale už som žiaden krik nepočul.

Joj! Už asi blúznim, pomyslel som si. Zrejme to bola sluchová halucinácia, veď už aj vek na to mám, napadlo mi.